

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Decas VI. Ab anno 850. an annum 860.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64756)

(quæ deinde dicta est Nordmannia, à barbaris hisce piratis cognominata) incollandam tradidit.

Ludovicus quoque in Germania magnam cladem accepit à Boiohemis, de quo prælio Dæmon per os arreptitii professus est, viribus suis factum, ut Franci terga verterent. Et quid mirum Si Dæmonis potestas prævaleat, adversus Principes quorum pietas deficit, & quorum robur atque laetitia incipiunt esse bona Ecclesiæ.

Germania durâ fame oppressa fuit, Rabani autem Archiepiscopi Moguntini in sublevandis pauperibus munificentia & charitas mirificè enituit.

DECAS VI.

Ab anno 850. ad annum 860.

351. **L**udovicus Lotharii filius Beneventanam provinciam à Saracenorum iugo liberat, e contra in Cordubensi territorio ab eisdem Saracenis Ecclesia diris modis affligitur, & multi Martyrii coronam cruciatibus, carceribus, & cædibus merentur. Etiam Reccafredo quodam Episcopo adversus fideles insurgente. Horum martyria scripsit Eulogius. Brevi tamen

tamen pax insperata reddita precibus Virginum Mariæ & Floræ quæ in loco supplicii pollicitæ sunt fidelibus, se cum ad sponsum pervenissent, tranquillitatem exoraturas: & quinto post die eventus promissus respondit.

✠(852.)✠ Leo Pontifex varias urbes à Saracenis vastatas restituit, inter quas civitatem Leoninam & in ea Basilicam S. Petri inclusis hospitiiis pro peregrinis, ornat, & aquâ benedictâ, multisque precibus communiter Deo consecrat, similiq; ritu Leopolim à suo nomine appellatam Sanctissimæ Trinitati dedicat.

Rex Habdaraghman ad Pseudo-Synodum convocat omnes suæ ditionis antistites: in qua perperam decretum est Martyres non esse eos qui se sponte offerrent ad professionem fidei & ad necem, sed superbos potius & temerarios dicendos, (nimis inviderebat ferox tyrannus Martyrii honorem Christi Athletis gloriosis) & æquè maligno decreto statutum est nec Martyres nec Sanctos esse, qui miracula non ederent, & quorum corpora post obitum non manerent incorrupta. Quæ S. Eulogius contra illam Pseudo-Synodum calamum fortiter stringens, libro composito refutavit, ex omnibus autem Episcopis

pis unus tantum Cordubensis inventus est, qui se opponeret, cæteris, omnibus mercenariis & adulatoribus tempori servientibus.

Sed & impius tyrannus mox pœnas dedit: cum enim quædam Martyrum corpora publicè pendentia comburi jussisset, lingua ejus palato adhærens eum suffocavit, ut ad rogos æternos detruderetur priusquam Sanctorum corpora accenderentur. Successit ei filius Mahomad seu Mahumetes, parente non melior.

Pipinus & Carolus filii Pipini tumultuantur contra Carolum Calvum qui eos, captos & attonfos in monasterium retrudit.

✱(853.)✱ Nortmanni per Ligerim in Gallias subeunt, & horrendum grassantur Nannetis Episcopum cum Clericis & populo interficiunt: Ecclesiæ S. Martini Turonibus faces iniiciunt ejusdemque monasterii centum & sedecim monachos cædunt. Corpus autem S. Martini ante hanc irruptionem, Antissiodorum translatum multis miraculis in fuga sua coruscavit.

Marianus Scotus, refert (rectius diceretur) hoc anno Leonem IV. obiisse, eique Joannam Papissam successisse. Quod commentum omnes Heterodoxi rapuerunt,

runt: tamē in qua fabula omnia labant, tempus, nomen, patria, Mariani codex: adeò ut id putare sit delirare. Qui omnia curiosus scire desiderat, legat locupletissimum commentarium Florimundi Reimundi, cujus inscriptio *Error popularis de Joanna Papissa*, quo sic confecit monstrum illud scriptorum levitate formatum, & Novatorum industriā phaleratum, ut eos pudeat, quæ scripserint, somniasse.

✱(854.)✱ Dani sive Nordmanni intestinis se bellis inter Regem Horichium & Guduyin fratris filium (qui piraticam exercebat) obortis se mutuò lacerant atque consumant.

Michaël Imperator cum Ephebis jam excederet tutores partim à se removet, & partim occidit. Matrem verò Theodoram una cum filiabus detonsam in monasterium includit. Ut sic effreni licentiā in omni scelere volutaretur, in quæ propellebatur à Barda avunculo qui Imperatorem & Imperium in ultimam perniciem rapuit, eoquē Pædagogo juvenis Imperator quidquid impium & impudens facere ausus est. Inter cætera abominanda, Cinædos habens in honoribus, & vestibus saceris eos induens, cogebat res divinas peragere, omniaque Pontificum munera, etiam

publicè exercere, quorum Principem Gryllum nomine, Patriarcham vocitabat, & reliquos undecim Metropolitans, se quoque faciens unum è Sacerdotibus, qui Praeful Coloniae appellabatur: habebantq; vas aurea & pretiosis lapidibus ornata, quae aceto vel sinapi implentes aliis porrigebant, scurriliter sacra mysteria irridentes. Ausus etiam impudentissimus Imperator quadam die matrem suam ad se vocare, ut à Patriarcha (Gryllo scilicet suo, scurriliter insolente) benedictionem acciperet, quae cum summa religione se se in terram prostravisset ad pedes Grylli (quae putabat esse Ignatium, verum Constantinop. Patriarcham) nefarius ille surgens verba turpia cum mimicis gesticulationibus protulit, quod iniquo ferens animo Augusta execrationibus filium infectata est: quem & divinam providentiam propediem destitutum iri vaticinata est.

✽(855.)✽ Leo IV. obiit, & Benedictus III. invitus ac reclamans successit: huic à sceleratis substitutus est Anastasius Presbyter, quem Leo deposuerat, quod annis quinque Cardinalis S. Marcelli parochiam suam penitus neglexisset. Is ergo Pseudo-Papa per vim S. Petri Basilicam ingressus, sacras imagines sacrilegè dejecit,
inde

inde irrumpens in Patriarchium Lateranense. Benedictum convitiis & verberibus malè mulctatum, in carcerem detrussit. Resistentibus autem constanter Clero, populoque Romano, & Legatis Imperatoris, Anastasius eiectus, & Benedictus consecratus, conjuratis venia, Ecclesiæ pax redita est.

Lotharius regno inter filios Ludovicum & Lotharium diviso, & quidem traditâ Ludovico Imperatori Italiâ, Lothario autem regno, quod in Francia possidebat (præter Provinciam, quâ Carolo adjiciebat) rebusque aliis ritè dispositis, factus est monachus in Pruniacensi monasterio, in quo & vitam religiosè finivit.

✽(856.)✽ Sævit pestilentia dicta *Faucium*, ex atroci epiphorâ, quæ guttur obstruebat.

Mittuntur à Michaële Imp. Legati ad Pontificem cum muneribus. Quo eodem tempore Rex Lazorum ad limina Apostolorum peregrinatus Ecclesias, Clerum, & Optimates donariis aureis, populum autem argenteis liberalissimè honoravit.

✽(857.)✽ In Hispania honor SS. Martyrum malorum Christianorum linguis proscinditur, quasi Martyres non essent, qui ab idololatriis non interficerentur. Fu-

it hoc nefarium dæmonis commentum, ut fideles à subeundo Martyrio inhiherentur, ad quod refutandum S. Eulogius apologeticum pro SS. Martyribus expedit.

✠(858.)✠ Benedictus Papa obit, & Nicolaus Romanus omnium consensu succedit extractus è latebris in templo S. Dionysii, ubi se abdiderat, & præfente Ludovico Imperatore apud S. Petrum coronatur. De humillimis obsequiis Imperatoris erga hunc Pontificem memorat historia, cum ad eum aliquando Benedictus visitationis causâ venisset, ipsi imperatorem occurrisse, & equum, quo is vehebatur, freno duxisse, idemque rursus in reditu Pontificis in urbem præstitisse.

Missi sunt Legati a Francis ad Ludovicum Germaniæ Regem, ut huic Regno provideret, quod Caroli Calvi inertia perfundabat, effræni licentiâ & libidine peccandi, omnia sceleribus obruente & everte. Venit igitur in auxilium Ludovicus, sed exercitu instructus, contemptis Episcoporum Gallorum monitionibus: huic impar Carolus aufugit, relictis copiis, quæ se se Ludovico dederunt, sed orto tumultu in Germania, alienis omissis, suis rebus consulere coactus est, nullo alio opere

peræ pretio quam ut Carolum & Imperatorem offenderet, & multas calamitates afferret, quibus auxiliaturus advenerat.

Ignatius Episcopus Constantinop. quòd Bardam excommunicasset ob uxoris infantis repudium, & cum cognata, sibi sponsa, consuetudinem, sub prætextu conjurationis depositus & relegatus est in Insulam Terebinthum, ubi cum negaret, dare renunciationis libellum, post varios cruciatus in Copronymi sepulchro servandus crudelissimis satellitibus traditus est, unde à viro pio retractus & interceptus, mutatis subinde locis, Mitylerem deportatus est. Suffectus est ei Photius, Imperatori à secretis, & Protospatharius, qui intra sex dies ex laico factus est Patriarcha, & materies multorum in Oriente dissensionum.

✽(859.)✽ S. Eulogius Cordubensis presbyter cum Leocritia virgine Mahumetana, quam ille Christo pepererat, Martyrio coronatur, eorum corpora magnis miraculis illustrata Ovetum transferuntur.

Wenilo Archi-Episcopus Senonensis (qui se & omnia sua debebat Carolo) in eundem prorsus ingratus proditor insurgit, ideo à Gallis Episcopis in Concilio apud Tullum congregato deponitur, cujus

nomen ita infamatum deinceps est, ut quisvis insignis proditor nomine Wenilonis vulgi sermone *Ganelo*, sive *Guenilo*, aut etiam *Ganello* diceretur.

Photius Ignatium Episcopatum renunciare nolentem, in stabulo caprarum includit, & Synodum convocat ad eum deponendum, sed rebus ex voto non fluentibus, ad Nicolaum Pontificem recurrit, a quo tamen sententiam contra jus non potuit extorquere.

Dum Michaël Constantinopoli theatra & certamina equorum curaret, imò etiam ipse publicè aurigaret, Barda imperabat, & viam sibi ad thronum præparabat. Id tamen beneficii in Rempublicam contulit, ut bonarum litterarum scholas aperiret: quo tempore Leo magni nominis Philosophus Constantinopoli docuit, floruere etiam Michaël Psellus, & Metaphrastes, de quo Psellus orationem habuit, in qua asserit de ejus obitu audisse eos, qui felicem ejus ad Deum transitum viderunt.

✽(860.)✽ Legati à Pontifice Nicolao Constantinopolim missi, malè ibidem suscipiuntur, quia Pontifex renuerat ferre sententiam adversus Ignatium, unde per centum dies nullius alloquio & consuetudine uti illis permissum est. Quæ in humani-

manitas non tam Michaëli, quam Berdæ, ejusque affini Photio adscribenda fuit.

Hoc tandem anno Francorum Reges Carolus & Ludovicus fratres, & Lotharius eorum nepos cum multis Episcopis & Comitibus Confluentiæ convenerunt, & pax sancita est multis perutilibus ad Regni Ecclesiarumque incolumitatem constitutis. Carolus autem non diu pactis stetit, multa de alienorum invasione secum meditatus & ausus.

DECAS VII.

✻ Ab anno Christi 860. ad 870. ✻

861. **C**onstantinopoli jussu Pholii celebratū est Conciliabulū 318 Episcopis congregatis, cui Legati S.R.E. interesse coacti sunt, ad sententiam contra Ignatium solenniter proferendam, eique ex auctorato Photium legitimum successorem pronunciandum. Hanc Synodum Nicolaus Papa jure merito latrocinalem appellavit. Quia Legati Pontificii in ea subscribere compulsi sunt, sub metu qui in fortes & constantes viros cadere videretur, intentato exilio, fame & carceris pædore, sed & Ignatius jussus saltem legere sub-